WEEKBLAD

PEP

Nr. 51

21 dec. 1968

35 ct. per week
losse nrs. 45 ct.
België 7 fr.

LEEFT LAVERDURE NOG?

pag 14-15

NAAR DE WINTERSPORT

ENGEL BERT

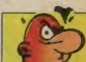
RINGO RAY
WEER* IN PEP

Luitenant Ringo Ray vecht als Noordelijke tegen de Zuidelijken voor de vrijheid van vier miljoen negerslaven. Op het hoogtepunt van deze waanzinnige strijd tussen burgers van hetzelfde land maakt hij een vriend: luitenant Morton van de Zuidelijken. Dan wordt de Eed van Gettysburg gezworen. Ringo en zijn „vijand" zijn vrienden voor het leven. Lees volgende week in PEP dit nieuwe verhaal. Het heet De Eed van Gettysburg!

* Zie Ray Ringo — Goud voor Santa Fez. Begonnen in PEP 33-1966.

OLIVIER BLUNDER

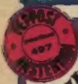

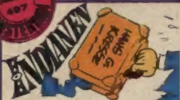

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4.55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021

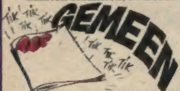

Dat moet de Pep schrijven

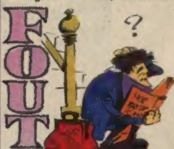
Wilt u, net als de Geschiedenis van het Paard, de geschiedenis van de Indianen in PEP zetten. En zou Hans G. Kresse die misschien willen tekenen? Ik vind hem een fantastische tekenaar.

Marion Hamilton, Naarden

Hierbij dan mijn suggestie voor een naam van het nieuwe teken „?" Noem het het toppuntsteken. Het probleem is dus nu opgelost, dunkt me. O ja, waarom stoppen jullie alleen maar van die vriendelijke strippen in je blad? 'n Gemeen stripje zo nu en dan zou reuze zijn.

Agnes de Graaf, Castricum

In PEP 40 staat in het prachtige verhaal van Vidocq op plaatje 29 een sluipmoordenaar die de trap opkomt, op weg naar zijn slachtoffer. Maar hij loopt naast de dikke traploper. Een inbreker zal dat nooit doen. Hij zal zijn schoenen uitdoen en dan op de traploper lopen. Hout kan erg kraken. Dus zal een inbreker nooit op hout lopen.

H. Hart, Groningen

JUIST

Iedereen die zegt dat er een paar buitenlandse ploegen, zoals Real Madrid en HSV, in PEP moeten, heeft gelijk.

Martien Smit, Vriezenveen

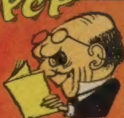

Fijn dat u bij de strips zet wie ze heeft getekend. Maar doe dat dan ook goed. Blueberry wordt getekend door Jijé en niet door Giraud.

H. J. Schumacher, Den Haag

Jijé heeft vier pagina's getekend van het Blueberry-verhaal „Op weg naar Cochise". Alle andere afleveringen zijn van Giraud.

PEP

voor kenners

OLIVIER BLUNDER

1968 Ed. Dargaud S. A.

van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam.

Ondanks zijn gebroken hart houdt Obelix zich kranig. Hij biedt Walhalla zelfs aan om samen met Asterix te trachten haar door de Romeinen geronseide verloofde terug te halen . . .

Asterix en het

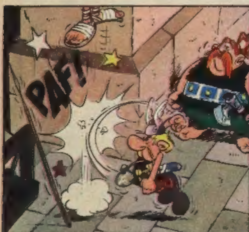

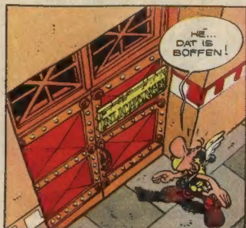

1ste LEGIOEN

TEKST GOSCINNY, TEKENINGEN UDERZO.

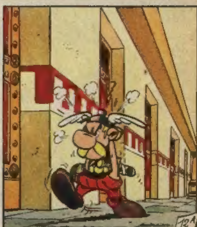

WORDT VERVOLGD

luitenant

BLUEBERRY

OP WEG N

Blueberry, Crowe en Jimmy Macclure zijn in handen

AAR COCHISE

TEKST: CHARLIER

TEKENINGEN: GIRAUD

gevallen van de Mexicaanse rebellenleider Armendariz en hun oude vijand Eenzame Adelaar . . .

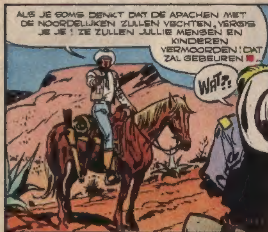

luitenant BLUEBERRY

OP WEG N

NAAR COCHISE

TEKST: CHARLIER

TEKENINGEN: GIRAUD

DOOR
HUGO
HOOFTMAN

De gebroeders Allen en Malcolm Loughead bouwden in 1916 hun eerste vliegtuig. Nou, en, hoor ik je zeggen. Nou, eigenlijk niets. Behalve dan dat uit hun minibedrijfje een gigantische vliegtuigindustrie ontstond. Allen en Malcolm doopten jaren later (in 1926 om precies te zijn) hun inmiddels volwassen geworden fabriek tot Lockheed Aircraft Corporation. Ten tijde van de tweede wereldoorlog, toen er niet genoeg oorlogsvliegtuigen geproduceerd konden worden, werd de Vega Aircraft Co. (1943) overgenomen. Daardoor kreeg Lockheed de beschikking over twee immense fabrieken, een in Georgia en een in Californië, alwaar sinds een tiental jaren een derde complex is bijgekomen, speciaal ten dienste van ruimtevaartprojecten.

Lockheed heeft bemoeienissen in alle sectoren van de luchtvaart. En wat voor bemoeienissen! Niet voor niets noemt men Lockheed de „fabriek van beroemde vliegtuigen". Om een paar van die befaamde produkten van Allen en Malcolm te noemen: de P-38 Lightning uit de tweede wereldoorlog, weet je wel (je vader weet het in ieder geval nog), die onvergetelijke aanvalsjager met z'n dubbele staart. Iedereen kent toch de Hudson-bommenwerper,

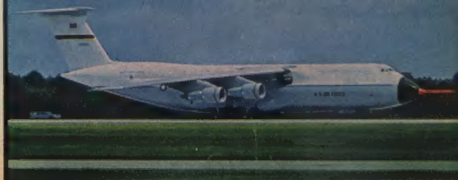
LOF VOOR LOCKHEED

Opvolger van de beroemde U-2 spionagekist werd de SR-71, een zwarte bliksemstraal die driemaal de snelheid van het geluid kan vliegen. Let op de revolutionaire vleugelvorm: grote draagkracht, weinig weerstand.

De Lockheed Hercules is een transportvliegtuig met vier turboprops; hij vliegt in vele luchtmachten. Hier een exemplaar van de RCAF, de Royal Canadian Air Force. De Hercules doet vooral dienst als kustwacht-reddingvliegtuig.

Het grootste vliegtuig dat tot nu toe ooit heeft gevlogen, is de C-5 Galaxy, met recht de trots van de Lockheedfabrieken. Een exemplaar is al aan zijn proefvluchten bezig, drie zusterkisten zullen nog dit jaar de lucht in gaan.

waarmee onder andere onze „Engelandvaarders" in de oorlog gevlogen hebben. Ook zeer recent leverden de Lockheedfabrieken enkele beroemde toestellen af: op de allereerste plaats natuurlijk de C 5A Galaxy, 's werelds grootste vliegtuig, groter nog dan die Russische reus, de Antonow An-22 Antheus. Die onmogelijk grote C 5A, uitgerust met 28 landingswielen, kan 500 militairen + uitrusting vervoeren, of, in zijn op de tekenplanken staande civiele versie, 900 passagiers. Lockheed L-500 heet-ie dan. Deze Galaxy heeft opnieuw Lockheeds reputatie bevestigd: daar in Californië en Georgia worden hoofdzakelijk beroemde vliegtuigen gebouwd. Zoals de U-2, eigenlijk een soort van geheim wapen (spionage), die enkele jaren geleden ongewild in het nieuws kwam omdat er een exemplaar boven Russisch grondgebied naar de aarde terugkeerde. Opvolger van de U-2 werd de SR-71, een fotoverkenner die de onvoorstelbare snelheid van Mach-3 moeiteloos haalt. De Amerikaanse luchtmacht, toch al een trouwe klant van de fabriek van beroemde vliegtuigen, is van zins uit die flitsnelle SR-71 een aanvalsjager te ontwikkelen, de F-12. Wat waarschijnlijk, de Lockheed traditie indachtig, 's wereld snelste jager gaat worden. Lockheed beweegt zich op alle gebieden van de luchtvaart, stelden we al. Dus worden er in Californië en Georgia ook helikopters gebouwd; onder meer de Cheyenne, zwaar bewapend (voor de oorlogvoering in Vietnam) en als eerste helikopter ter wereld uitgerust met een vaste vleugel. Ook de vijfpersoons-Model 286, wellicht de allersnelste wentelwiek, werd ontworpen en gebouwd door Lockheed. Uit de sector van de burgerluchtvaart noem ik de Electra, de Constellation en de Super-Constellation, schitterende kisten, nog tijdens hun bestaan een begrip geworden. In de moderne luchtvaart gaan de erfgenamen van de gebroeders Loughead hoge ogen gooien met de L-1011, de Ten-Eleven, die eerst in 1970 de lucht ingaat, maar zijn faam nu al aan het bevestigen is; er werden bij voorbaat al 170 toestellen verkocht! Ook de Hercules, een onverwoestbaar transporttoestel, mogen we niet onvermeld laten, evenmin als de Starfighter. Je wist toch dat ook deze snelle schicht tot de uitgebreide Lockheed-familie behoort? Dat de Starfighter uitstekend voldoet, is je beslist wel bekend. Een uitmuntende „sterrenvechter", welke even beroemd is geworden als de overige Lockheeds.

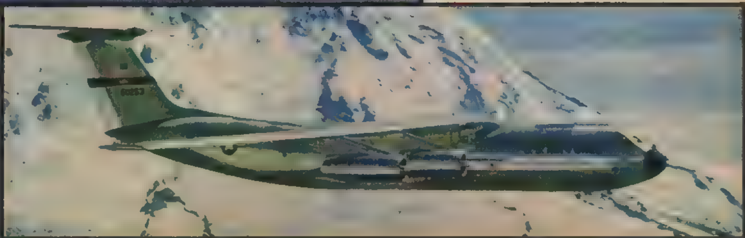
Achter gortdroge aanduidingen als U-2, L-1011, C-5A, SR-71 en de F-12 gaan 's werelds grootste, snelste en ook beroemdste vliegtuigen schuil

De onverwoestbare Jetstar, met twee of vier straalmotoren aan de staart, is nog steeds in produktie. Het zijn vooral zakenlieden en diverse kleine luchtvaartmaatschappijen die van de diensten van de Jetstar gebruikmaken.

Zij-aanzicht van de SR-71. Het is een fotoverkenner die op zeer grote hoogten vanaf bases in Thailand en Okinawa boven Vietnam opereert. De USAF gaat uit de SR-71 een luchtverdedigingsjager ontwikkelen, de F-12.

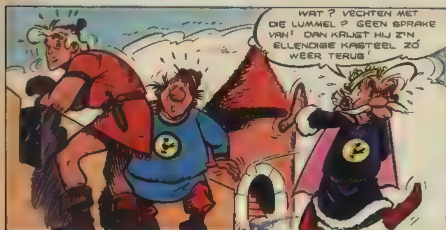
Van de beroemde C-141 Starlifter werden er niet minder dan 284 aan het Amerikaanse Military Command geleverd: de C-141 was tot de komst van de Galaxy een van de allergrootste transportkisten ter wereld . . . !

DE VERWENSTE BARON HEEFT EEN, WELISWAAR GEWONDE, BEDIENDE OVERGEHOUDEN. DEZE KOMT OP EEN IDEE: BRASBOL MOET BAAS BIJL TOT EEN DUEL UITDAGEN. BRASBOL VINDT 'T GOED . . .

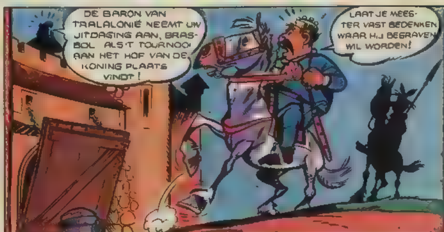
Robber

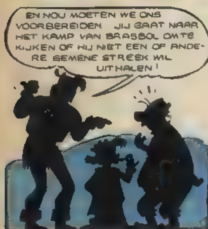

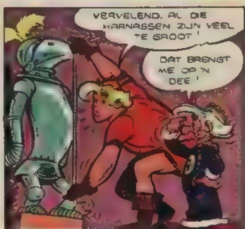

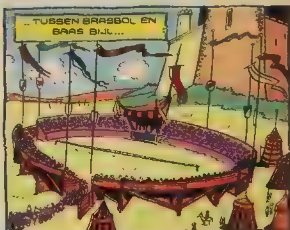

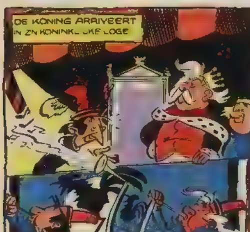

TEKST J.M. CHARLER EN TEKENINGEN VAN UDERZO

en de VERWENSTE BARON

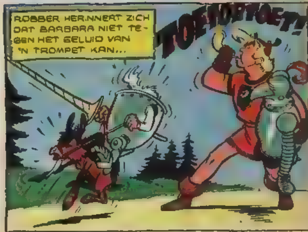

© 968 Ed Dargaud

WORDT VERVOLGD

MICK TANGY

Tangy zoekt het antwoord op de vraag waar is het horloge van Laverdure gevonden? Op de basis van Christianshaven, of in Laag, 600 kilometer verder...?

DE

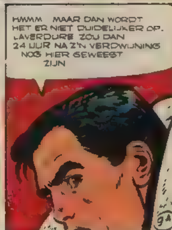

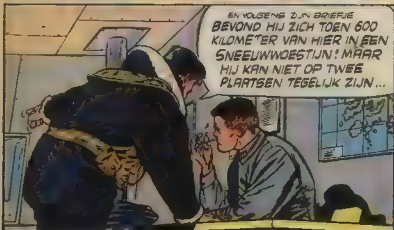

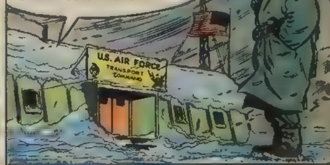

TEKST: CHARLIER – TEKENINGEN: UDERZO

GEHEIME BASIS

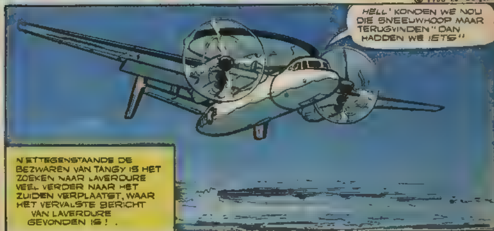

WORDT VERVOLGD

THEO LASEROMS

de sportieve 'tank'

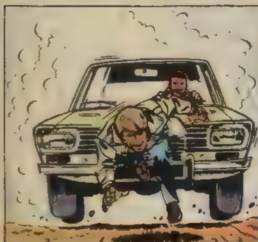

Foto: Rinus Wilms • tekst: Karel Kersten

Op een slof en een oude voetbalschoen werd Ajax driemaal achtereen kampioen, en daar gaat Feijenoord iets aan doen. „Wat het gaat kosten, hindert niet, als wij maar weer om de Europa Cup kunnen spelen," redeneren de bonzen van de roemruchte Rotterdamse ploeg. Gevolg: de Feijenoorders hebben 'n punt gezet achter hun gepolijste spelletje. Ze gaan, na tot driemaal toe met zuiver technisch voetbal gefaald te hebben, over op de harde toer. Dit seizoen is het in de Kuip voetbal zoals Sparta dat speelt. Meedogenloos, niet mooi, maar effectief. Het elegante Feijenoord is een ploeg van zwoegers geworden, stijlvolle aanvallers hebben 't veld moeten ruimen voor keiharde doordouwers, en de achterhoede werd belangrijk versterkt met Theo Laseroms (ex-NAC, ex-Sparta, ex-Pittsburg Phantoms), ook wel bekend als „Granieten Theo" en „De Tank". Laseroms speelt rechtlijnig, zonder franje, niet snel, maar solide, niet briljant, maar koelbloedig. En daarom schat het publiek Laseroms niet bijster hoog. Men verslijt zijn hardheid voor ruwheid, zijn blokkeertechniek voor onsportiviteit. Maar het publiek ziet het niet goed. Theo zelf: „Natuurlijk speel ik hard, daar ben ik verdediger voor. Maar rúw spelen, da's wat anders! De mensen denken dat een tackle gemeen is en ze fluiten als ik een correcte sliding uitvoer. Ze zien het niet, ze willen het niet zien omdat ik nu eenmaal de naam heb een bruut te zijn. Natuurlijk doe ik alles om de bal te krijgen en weg te werken. Alles, behalve onsportief spelen." En, voor wie het nog niet wist: „Ik heb pas één keer een waarschuwing gehad, in al die jaren dat ik voetbal. En uit het veld gestuurd ben ik nog nooit! Wie durft mij dan nog onsportief te noemen?" Wij niet. En de scheidsrechters niet, die hebben geen kind aan Theo. En zijn tegenstanders niet. Die weten dat hij moeilijk te passeren is, maar dat hij van z'n leven niet zijn toevlucht tot vuile foefjes zal nemen. Daar speelt hij te rechtlijnig voor. Iedere aanvaller die tegenover Laseroms staat, weet dat hij langs een tank moet. Maar wèl een sportieve tank. En een goede. Anders zou Feijenoord hem niet hebben gekocht, anders zou hij geen international zijn. Theo Laseroms is gewoon een knappe verdediger, zo solide als, juist ja, de Bank van Engeland. En hij is — wat in onbruik schijnt te raken — zo sportief als vele Nederlandse beroepsspelers zich mogen wensen!

DOOR TIBET EN A.P. DUCHATEAU

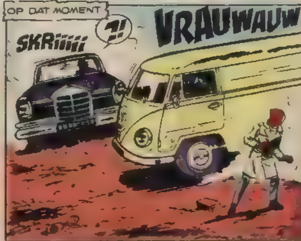
EEN VALSTRIK

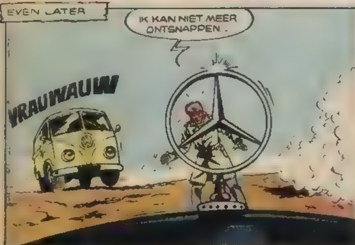

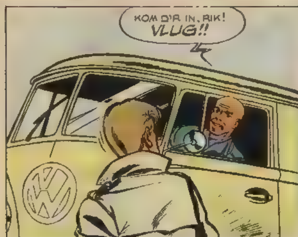

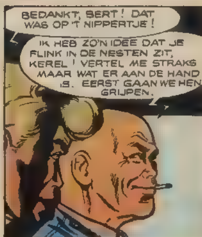

VOOR

RIK RINGERS

Op het autokerkhof van Bert Drille ontdekt Rik alweer een Ford Galaxie. Is het deze wagen die Chris, het neefje van commissaris Baardemakers, onverhoeds heeft aangereden en levensgevaarlijk verwond?

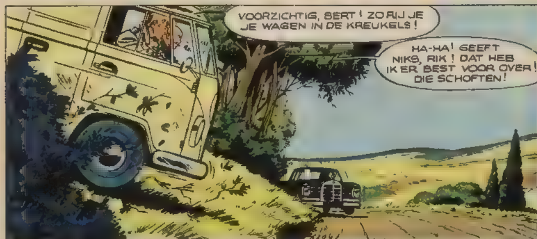

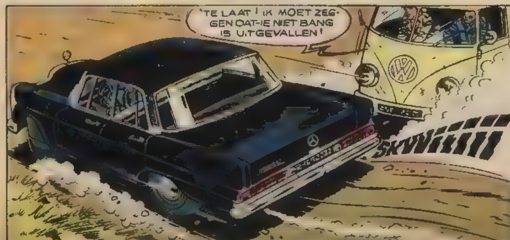

WORDT VERVOLGD

Flippie Flink

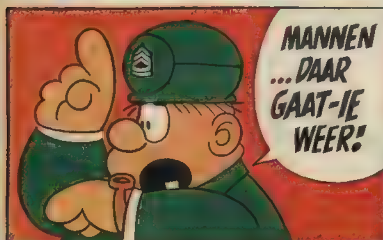

DE MAN DIE WEIFELDE

door
Quint

Illustratie:
Renato Fratini

Homer had het koud toen hij zijn paard zadelde — hij voelde zich rillerig en leeg ondanks alle hete koffie die hij bij wijze van ontbijt gedronken had. De ochtend was grijs van een dikke mist, die kil aanvoelde. De sheriff stond voor zijn woning, zijn Stetson laag over zijn ogen, een oude paardedeken om zijn schouders geslagen. Toen Homer stroef te paard steeg, schudde hij het hoofd en zei met zijn schorre whiskystem: „Je wordt stijf, Homer. Da's zeker."
„Kijk naar jezelf," zei Homer. „Nog één winter en je kunt niet meer lopen van de jicht." Hij reed langs de sheriff, keek grijnzend neer op de vierkante, grijze man. „McKenzie," zei hij, „op onze leeftijd moesten we wijzer zijn dan de hele nacht dóór te drinken." „Ja, maar we hadden een goede reden, dacht ik zo."
„Ik zou geen betere kunnen bedenken."
„Misschien is het wel de laatste keer dat ik zo'n goede reden had om door te zakken." — „Misschien."
„Homer, zwervers als jij keren maar zelden op hun schreden terug. Voor je weer in Dodgecity verschijnt, ben ik dood en begraven, da's zeker."
„Niet zo somber."
„Dat is geen somberheid, man! Ik ben al dankbaar dat ik je mocht terugzien na al die jaren, zonder dat ik je meteen in de nor hoefde te gooien."
„Die ouwe McKenzie."
„Die Homer. Het ga je goed, kerel. Wees zuinig op je ouwe botten." „Hetzelfde."
En de sheriff zag zijn vriend wegdraven door de ochtendnevel. Waarheen? Dat zou hij zelf ook wel niet weten. Maar waar zijn paard hem ook zou brengen, hij zou er een vreemdeling zijn. Homer, de eeuwige zwerver. Nu de wijde prairie door veeboeren met prikkeldraad werd afgebakend, voelde Homer zich verdreven naar het westen, steeds verder, tot er geen open ruimte, geen vrijheid meer voor hem te vinden zou zijn. En dan? In de steden raakte hij altijd in moeilijkheden, kort aangebonden en onbevreesd als hij was. En de grote veeboeren wisten geen raad met zo'n eigenzinnige knecht, al was er geen betere veedrijver in heel Texas te vinden. Nee, voor Homer zou het beter zijn dat hij de dag niet beleefde waarop het laatste stuk prairie door prikkeldraad werd omsloten......
Sheriff McKenzie keerde zich om en ging diep in gedachten zijn huis binnen.

Vele mijlen van Dodgecity hield Homer zijn paard in bij een Mexicaans café. Er stonden drie vermoeide, bezwete paarden voor. Hij merkte het gedachteloos op voor hij naar binnen ging. Drie mannen zaten aan een tafel te eten. Het waren geen Mexicanen, evenmin blanken uit de streek. Ze keken op toen hij binnenkwam, volgden hem met hun blik tot aan de bar. Een tanige, slome, niet meer jonge veedrijver, dat was wat hun ogen zagen. Zo'n werkezel die zich in het zweet draafde achter een koppige kudde aan om een paar dollars te verdienen. Ach ja, werken was voor de dommen. Het enige handwerk waartoe zij bereid waren, was af en toe de kaarten schudden. En natuurlijk, als er goed voor werd betaald, wilden ze hun revolver wel grijpen; want daar waren ze goed in.
Homer leunde tegen de bar en bestelde wat te eten. Maar de eigenaar werd weggeroepen door de drie mannen. Een van hen vroeg luid: „Hé, Mex, ben jij bekend in Dodgecity?" „Si. Heel goed. Ik ben daar geboren, senor." „Mooi. Dan moet je daar iedereen kennen, is het niet?" „Si, senor." „Mijn vriend gelooft dat hij de sheriff kent. Moet Jackson heten."
„No, no, senor. U bent verkeerd ingelicht. Het is mister McKenzie. Al vele jaren." De drie mannen keken elkaar aan. Een van hen vertrok zijn gezicht in een grimas. Toen zei hij: „Toch niet die ouwe McKenzie?" „Si, senor." „Nou, wat zeg je me daarvan? Zijn wij even verkeerd ingelicht. Geen Jackson. Nou, we moesten maar eens een kijkje gaan nemen."
Ze rekenden af. Homer keek hen na. Het viel hem op hoe zwaar gewapend ze waren. De Mexicaan schudde zijn hoofd en zei halfluid „bandidos" toen ze eenmaal buiten het café waren.
Homer liep ook naar buiten, begon te rommelen in zijn zadeltassen alsof hij iets zocht. Hij hoorde de langste van de drie zeggen: „Nou, dat zit ons mee, jongens. Kelley krijgt zijn zin. Die McKenzie is een oude sok, daar zullen we geen last mee hebben." „Ik heb weleens van hem gehoord." „Ja. Moet een harde jongen zijn geweest in zijn tijd."
„Zeker, héél lang geleden."
Ze reden weg, luid lachend. Homer leunde tegen zijn paard en keek hen lang na.

„Ik snap vriend Kelley wel," zei McKenzie, terwijl hij zijn revolver omhoog hield en turend langs de loop het magazijn liet draaien. „Jij hebt al jaren een kroeg die goed loopt. Kelley heeft sinds kort een zaak tegenover jou geopend, die minder goed loopt. Jullie hebben al eens woorden gehad, nietwaar? Maar Kelley is geen vechter; Kelley is een zakenman. Dus huurt hij drie zware jongens om jou weg te pesten. Het zijn vast heel onvriendelijke jongens, die niet eerder weggaan dan nadat jij een mooie begrafenis hebt gekregen. Ja, ik snap vriend Kelley wel."
Sandy keek naar de sheriff, die grimmig zijn revolver weer in zijn heupholster stak. McKenzie zag er een beetje uit als een oude, grijze adelaar.
„Het zijn revolverhelden, McKenzie."
„Bandieten, Sandy. Gehuurde bandieten." McKenzie spuwde op de grond. Toen deed hij een paar oefeningen met zijn revolver om wat los te komen. Vlugger dan Sandy met zijn vingers kon knippen, kon hij zijn revolver trekken. Het leek wel goochelen. „Nog niet roestig, hè?" grinnikte hij, Sandy's bewonderende blik opvangend. McKenzie's gezicht werd strak en hard.
„Kom, Sandy, je kwam mijn hulp inroepen. Nou niet terugkrabbelen. Heb je die ouwe proppeschieter nog achter de bar?"
„Dat wel." „Nou dan. Een man kan maar één keer de pijp uitgaan, wat?"
Toen Sandy aarzelde, zei de sheriff hoofdschuddend: „Hoe is het? Heb je al die jaren gewerkt om je nu te laten wegjagen?"

Homer zocht dood hout bijeen voor een kampvuurtje. Een kop koffie, een paar gebakken eieren met spek, een pijpje en dan een goede nachtrust onder de open hemel, dat was wat een man nodig had na een lange dag rijden.
Het werd snel donker; in het westen was de hemel vlammend rood. Hij stond er even naar te kijken, in gedachten verzonken.
„Ach wat," zei hij toen, halfluid, een beetje geërgerd. „Ouwe McKenzie heeft wel voor heter vuren gestaan. En hij heeft het altijd zonder mijn hulp kunnen stellen."

Bij de ingang van Sandy's bar stond McKenzie stil. Hij keek de grote, drukke saloon door. Twee enorme kroonluchters glommen hoog boven zijn hoofd en de lange, glimmend gewreven, mahoniehouten bar weerkaatste de lampen, evenals de vele spiegels, de rijen flessen en glazen. Een groep lachende mannen drong naarbuiten. McKenzie schouderde zich tussen hen door tot hij bij de speeltafel stond. Daar zaten de drie mannen van wie Sandy hem verteld had. In tegenstelling met de andere cafébezoekers waren zij niet vrolijk. Ze sloegen hun kaarten hard op tafel, vloekend en scheldend. Een van hen zag de kleine man met de sheriffster op zijn jas. Hij stootte zijn vriend aan. Alle drie keken lang en uitdagend in zijn richting. „Die vervloekte hartenkoning!" riep de langste. „Heb ik die niet al eerder gezien? Of zit er nòg een in de stapel!" De gever deed alsof hij de beschuldiging niet hoorde, speelde verder. „Hé,

DE MAN DIE WEIFELDE

hoeveel hartenkoningen zitten er eigenlijk in dit spel? Wat denken jullie hier eigenlijk? Waar ik vandaan kom, knopen ze valsspelers op!" McKenzie doorzag heel goed hun toeleg. De lange zou op vechten aansturen, dan zouden de anderen zich erin mengen en in korte tijd zou Sandy's bar kort en klein geslagen worden. Dat zou zich de volgende dag herhalen en alle dagen daarna, tot Sandy het opgaf en de zaak sloot. Waarop Kelley de eerste zou zijn om een koopsom te bieden ... Maar zover zou hij, McKenzie, het toch niet laten komen. Toen de lange zijn kaarten in het gezicht van de gever smeet, kwam de sheriff verrassend snel in beweging. „Dat is genoeg," zei hij. „Zorg dat je buiten komt. Morgen wil ik je niet meer tegenkomen in Dodgecity. En neem je vrienden maar meteen mee." De lange bandiet draaide zich langzaam om, met opgetrokken wenkbrauwen. „Wat hebben we hier?" vroeg hij ijzig. „Dat is nou de sheriff," grinnikte zijn vriend. „Ze hebben je toch verteld dat hij oud was ..." „Ja, maar ik wist niet dat hij zó oud was. Hij lijkt mijn opa wel!" Langzaam kwam de man overeind. Hij droeg een Colt 44 laag op zijn rechterheup, zijn grote hand bewoog er gevaarlijk dichtbij. Maar ineens uitte hij een luide „oef" en zijn hoofd schoot naar voren. Een revolverloop werd met kracht in zijn buik geduwd. Hij had het niet zien aankomen, zo snel was de sheriff geweest. „Eruit met jou," zei McKenzie. De twee anderen schoven hun stoelen achteruit en stonden op. Ze zorgden er nadrukkelijk voor dat hun handen ver van hun revolvers bleven. Een van hen zei: „We zullen maar meewandelen, hè?"

Buiten Sandy's bar was het donker. De sheriff moest zijn arrestant door een lange straat naar de gevangenis leiden. De twee anderen passeerden hem met een vals lachen en werden door het donker opgeslokt ... „Waarschuw je vrienden maar dat ze niets moeten proberen, want als ik eraan ga, ga jij mee." „Dat zien we nog wel, sheriff." De kans dat hij zijn arrestant achter slot en grendel zou kunnen zetten, was heel klein. Maar McKenzie had nooit verwacht zijn pensioen te halen. Alles wat hij wilde, was zijn werk doen, dat was het enige waarvoor hij leefde. Toch voelde hij even iets als vrees in zich omhoog kruipen toen hij met zijn arrestant de donkere straat inliep ...

Met stof bedekt reed Homer Dodgecity binnen. Zijn gezicht zag grijs van vermoeidheid. Hij bracht zijn uitgeputte paard in een corral, zag erop toe dat het goed verzorgd werd en begaf zich daarna regelrecht naar het kantoor van de sheriff. Toen hij binnentrad, zat daar alleen de assistent, een goedmoedige, wat domme man, die eeuwig op lucifers kauwde. „Waar is McKenzie?" „McKenzie?!" „Ja, is dat zo'n gekke vraag?" „McKenzie is dood. Dwars door zijn kop geschoten, gisternacht. Ik dacht dat iedereen dat intussen al wist."

Homer staarde de man aan. Toen keerde hij zich snel om en verliet het kantoor. Buiten stond hij te grimassen tegen de felle middagzon. McKenzie dood ... Verblind liep hij de drukke straat in, bijna wankelend. De assistent kwam hem achterop. „Hij ligt opgebaard in zijn woning. Als u hem nog wilt zien ..." Zijn stem brak af. Het gezicht van de vreemdeling schokte alsof hij geslagen werd. Hij probeerde zich te beheersen, dat was duidelijk, maar je zou zweren dat hij — maar nee, dat kon niet! Waarom zou een vreemdeling huilen om de dood van ouwe McKenzie?

Te laat was hij teruggekeerd. Hij had er te lang over gedaan om tot een besluit te komen ...

Gedood in de nacht bij het opbrengen van een arrestant. Een sluipschutter? Niemand wist wie de dader was. Maar er waren redenen genoeg om te vermoeden dat ... De laffe honden! De ellendelingen! Bang! De klapdeuren van Sandy's bar vlogen open en de drie vreemdelingen stapten lachend binnen.

De drie mannen riepen luid om whisky. De langste rukte de fles uit Sandy's bevende handen. Hij dronk tot hij zich verslikte, toen smeet hij de fles door een van de grote spiegels. Dat was het sein voor de twee anderen om de boel aan stukken te slaan. Ze smeten de zware ronde speeltafel omver en versplinterden de rest van de spiegels, ze trokken hun revolvers en knalden er net zo lang op los tot de kroonluchters met een daverende klap naar omlaag kwamen ... Ze wierpen stoelen over de bar, zodat flessen en glazen tegen de vloer aan scherven sloegen ... Sandy stond verbijsterd toe te zien hoe zijn mooie zaak vernield werd. Een van de mannen liep achter de bar langs, nam het oude dubbelloopsgeweer en sloeg hem ermee in het gezicht. Sandy zakte kreunend in elkaar. Daarmee beschouwden de vernielers hun werk als voltooid. Ze liepen brullend van het lachen naar de deur. „Hééé ..." De man die hen riep, stond helemaal achter in de zaal. In zijn rechterhand hield hij een geweer.

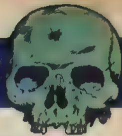
„Wie van jullie doodde McKenzie?" „Wat zeg je me nou? Is de sheriff dood?" De mannen schoven vlug zo ver mogelijk van elkaar. De lange maakte al een snelle beweging naar zijn revolver. De man met het geweer liet zich plat voorover vallen terwijl hij schoot. Het leek wel alsof er een kanon afging. Een stilte. Toen kletterde een revolver op de vloer, gevolgd door een zware plof. „Dat is één," zei de man. De andere twee hadden hun revolvers intussen getrokken, maar met een snelle duik wist hun tegenstander dekking te vinden achter de omvergegooide speeltafel. Door het dikke mahoniehout beveiligd richtte hij opnieuw zijn geweer, de knal daverde. Een schreeuw, toen het schrapend geluid van een stoel die al vallend werd meegesleept. Toen een bonk op de vloer. „Dat is twee," zei de man met het geweer. Zijn laatste tegenstander had zich verdekt opgesteld achter de bar, wachtte daar veilig ineengedoken ... Homer schoot de enige spiegel die was heel gebleven aan duizend scherven, die als hagel op de weggedoken bandiet neerkletterden. Onwillekeurig probeerde de man zich tegen het vallende glas te beschermen. En dát was het moment waarop Homer als een kat te voorschijn sprong en zich languit, met heel zijn pezige lichaam gestrekt, over de bar rolde. Voor de bandiet zijn wapen opnieuw kon richten, knalde het geweer van de veedrijver. De samengelopen menigte voor Sandy's bar week achteruit toen Homer naarbuiten kwam.

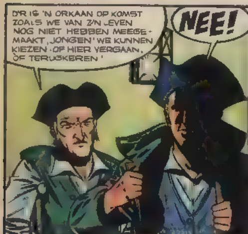
„Hij heeft McKenzie's moordenaars te pakken gekregen," zei iemand vol ontzag. Homer liep zonder op of om te kijken naar de corral, waar hij zijn paard begon te zadelen. Niet lang daarna reed hij de hoofdstraat uit, verbaasd nagekeken door de burgers van Dodgecity. „Wie was die vent eigenlijk?" „Geen idee." „Moet 'n vriend van McKenzie zijn geweest." De eenzame ruiter zette zijn paard in draf. Zijn silhouet werd snel kleiner op de wijde vlakte, waarboven reusachtige wolken dreven van onderen rood belicht door de ondergaande zon ■

EEN AVONTUUR VAN:

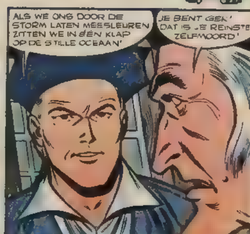
ROODBAARD

DOOR J.M.CHARLIER EN V.HUBINON

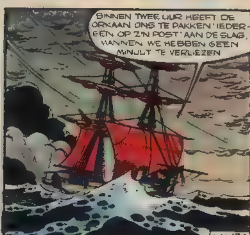

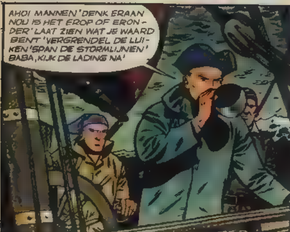

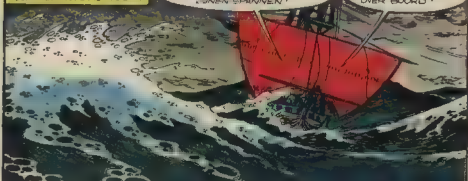

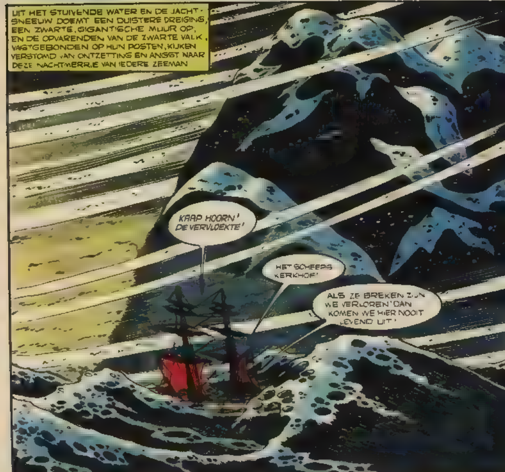

DODEMANSEILAND

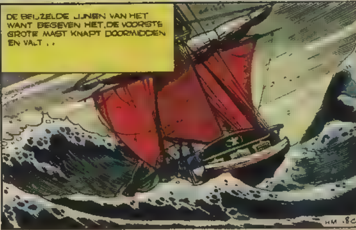

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT

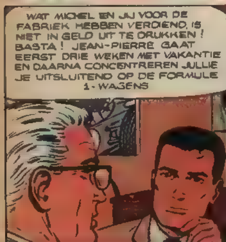
DE STRIJD

Vader Vaillant laat Michel en Jean-Pierre op zijn kantoor komen, want hij heeft hun een belangrijke mededeling te doen. De twee mannen laten echter zijn boze bui gelaten over zich heen gaan.

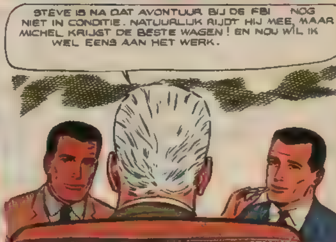

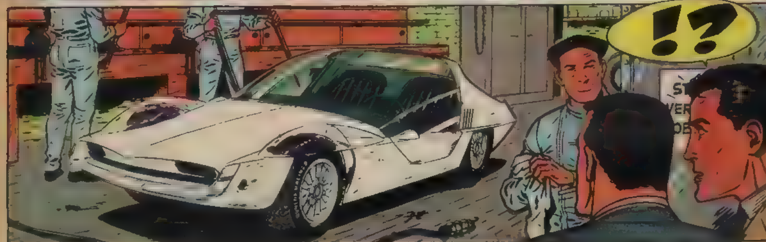

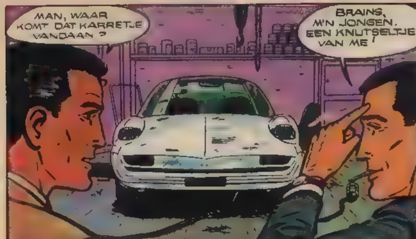

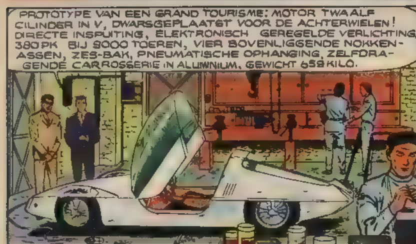
VAN DE SAMOERAI

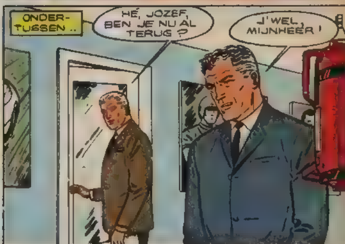
DOOR JEAN GRATON

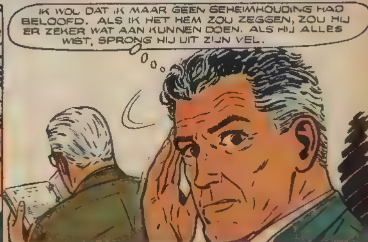

WORDT VERVOLGD

ANDERS DAN ANDERS. HIJ SPEELT MET

CLAUDIA LANGE

IN EEN HEEL OUDERWETSE FILM,

PAPIEREN SPRINGPOPPEN

Ze doen wel vrolijk, maar wie hun levensgeschiedenis kent, weet wel beter. Tiger (21), Spider (19) en Copper (20) wilden in Londen een hit maken. Tiger wordt ziek. Later d...en ze de studio niet in. Nog later worden ze gehaald en maken dan Something here in my Heart. In Engeland bereikt het de top-40 niet en hier is het totaal onbekend. Wel zielig!

EXPERIMENT IN DE KELDER

AMSTERDAM-Brouwersgracht 71-Muziekschool Aren van der Stadt-leerlingen verbouwen kelder tot experimentele muziekruimte-alles mag-nieuwe melodieën worden geboren-iemand begint-anderen vallen in-wilde concerten-ongehoorde klank

IDEAS

ZWOESSSsshhh

Prinsessen moeten nou eenmaal alles anders doen dan lieden zonder koninklijk bloed. Zo zagen we hoe Anne van Engeland dezer dagen op een ruiterfeest in dit historisch kostuum gestoken, met haar paard een wals maakte.

Op Groenland verongelukte voor de oorlog een Curtiss P 36 Mohawk. „Laat maar liggen," sprak de eigenaar. „Voor de bergingskosten heb ik tien nieuwe!" Men heeft hem nu toch opgehaald. De waarde is voor een verzamelaar niet te schatten.

MISSES ROBINSON is de bekende hit uit The Graduate, geschreven en gezongen door Simon en Garfunkel. Op de plaat gezet met vele andere van dit tweetal. Bookends heet de schijf.

'N HEEL KARWEI OM DIT OUWE VLIEGTUIGJE HELEMAAL VAN GROENLAND WEG TE SLEPEN!

De Toyota Corolla 1100 sprinter is een snelle, goedkope Japanse auto. Hij gaat concurreren met de Fiat 850 Sport en de idem Kadett. Prijs ƒ 7.395.

FLORIS van de NTS

De NTS heeft eindelijk geld gegoold tegen een jeugdproduktie. In januari komt Floris.

HET ZIT ER WEL IN DAT DE DOLDWAZE

FRÈRES JACQUES

BINNENKORT WEER OP DE NATIONALE KIJKKAST KOMEN. IN FRANKRIJK BOEKEN ZE GEWELDIGE SUCCESSEN MET HUN NIEUWE SHOW, WAARMEE ZE HUN PUBLIEK CONSTANT IN DE GIERLACH HOUDEN.

LUCKY LUKE

Luke en Waldo zitten in het gevang, verdacht van moord op Jack Ready. Waldo ziet de toekomst niet zo somber in, maar wil wel 'n advocaat. Die wordt gehaald ...

TENDERFOOT

door MORRIS en GOSCINNY

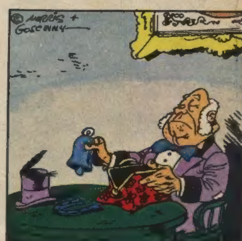

WORDT VERVOLGD

Fout! Waarom?

Welk antwoord is juist?

a. In beschuitdozen horen uitsluitend rollen beschuit
b. Op straat gevonden dozen zijn vies
c. Zo'n spelletje op straat is levensgevaarlijk!

Als je deze pagina omdraait lees je het juiste antwoord en weet je waarom hier met grote letters fout staat.

Zorg dat je gezien wordt!

Zo'n spelletje op straat is levensgevaarlijk, want de automobilist schrikt zich een ongeluk en die jongen krijgt misschien een ongeluk!